

KALSEDON

FANZIN

EKİM 2025

SAYI 11

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

İskele

Şu kaldırıma dizili taşları hangi dağın kalbinden çalmışlar acaba? Şekilsiz, kaba saba olanları kenara yığmışlar, betonla yapıştırmışlar alt alta. Çirkin mi, değil. Denize döndüm, yürüyorum. “İskele olmasa deli derler adama,” diye düşünüyorum. Kim, kime, neden deli der; erkek ya da kadın, varsayalım deli olsun, bu onun ne kadar umurunda olur ki? Hırsız misali, deliliği fark edilene mi deli denir? Üç vitesli düşünce mekanizmamın zincirleri yağlandı, pedallara yüklenebilirim artık. İskelede tahta gibi gözükten dandik plastik kütüklere bakmadan; içimden “Kırılırsa kırılırsın,” diyerek yürüyorum. Korkunun ecele çaresi var ki görmezden geliyorum. Sağım doğu, solum batı. Buna kimin sebep olduğunu merak ediyorum. On adım kadar ilerledim. Bu hizada son iskelede ayakları denize gömülür. Sağımın da solumun da önemi kalmadı artık; her tarafım deniz. Dalgaların arasında bir karartı belirip belirip kayboluyor. Bırakıverdim zihnimdeki pedalları çevirmeyi. Tekim, karartıyı gerçek kılacak biri yok yanımda. Bal gibi biliyorum onun bir yunus olduğunu. Yapacak bir şey yok; ben de diğer tekler gibi cebime uzanmak zorunda kaldım telefonu çıkarmak için. Hemen fotoğrafını çekip onu gerçek kılmalıyım. Kaçırdım. Geçenlerde su samurunu da çekememiştim. Öyle küçük müçük de değildi; tabiatı pek ürkekti. İç geçirdim. Kaldırıp attım bisikleti denize. Yürüdüm iskelenin ucuna kadar. İki lamba var, biri kırık; kaçmış diğerinin sohbetinden. Oturdum, demirlerin arasından uzattım bacaklarımı. Elimde sadece sorulacak daha fazla sorular kaldı. Öylece savuruyorum etrafa. Neden hiç bir başkasını iskelede otururken görmedim? Davranışları hayatın akışına yedirmek için bu sorgulama gerçekten gerekli mi? Bireycilik ya da yalnızlık tuzağına düşmeden özgün davranışları benimsemenin bir formülü var mı? Usta-öğretmen-çırak ilişkisi hiç var oldu mu? Havada bulut yok, bu ne dumandır? Gülümsedim. Göz kırptım kendime. Sallanıyor artık ayaklarım.

Mübin Küçükoğlu

Yeşil Gibi Sevmek

Sevmek nedir diye sordum bugün kendime. “Doğuş gibidir” dedim, çocuk gibi bildim. Kusurlarını gördüm ve yaralarını öptüm. Bugün sevmeyi öğreniyorum; kendimi ve herkesi. Bağımsız seviyorum bugün, biraz da güzellikten yoksun; ama saf seviyorum, beyaz gibi. Yeşil gibi huşu ile seviyorum. Çünkü kalbimin sınırlarında üflüyorum acıları. Sınırlarımı öpüyorum, korkularımı sarıyorum, bir anne oluyorum içime. Bugün yansıyorum sevgiye, öyle içten bakıyorum kendime. Kendi omzumu öpüyorum bugün, taşıdığı tüm yüklere teşekkür diye. Kendimi severken bakıyorum çevreme: bir an bir ağaca, bir an bir çiçeğe. Hayata bakıyorum, renklerinden öpüyorum bugün hayatı. Siyahından öpüyorum bugün, kızılını öpüyorum, acısını, ölümünü öpüyorum. Bugün gözlerindeki tuzları öpüyorum, okuyanın.

Hatice Kübra Taşkent

Hastane Rapsodisi

Apartmanın içine giren kedinin sesi,
Rüyamdaki hastaneye giriyor.
Nasıl girdiyse bu saatte?
Emrindeyim kedi, uyandım işte!

Bu sabaha karşı kuşluk vaktinde,
Yine sol elimde bir kalp,
Fakat bu sefer doğru düzgün atmıyor.
Ezmem gerek tekrar bu kalbi.

Soruyorum ona ne yaptın sen?
Sonra bir baykuş sesi şakıyor,
Anlatıyor da anlatıyor,
Hiçbir şey anlamıyorum.

Ezemiyorum gücüm yetmiyor bu sefer,
Ama biliyorum,
Ahlaksız Rasputin kalbi bu.
Biliyorum tek ben değilim kalbi çarpan.

Sanki bilirim güvercinleri ta evvelden,
Onlar da pek masum değiller.
Bir bildikleri var.
Bilenler hiç masum olur mu?

Oraya esir olanı kurtarmak için uçarlar.
Konarlar sonra put gibi.
Beklerler bana yapılanı almayı.
Sana yapılan kaç güvercin eder?
İçinden geçenlerin hepsi senin değil,
İnanmak için sebebin var duyduğum.
Yalnız, korkma artık
Tek seninki kalp değil çarpan.

Zeynep

Karşı Koyma Sanatı

İnsan, bir şekilde başlamış olduğu ve istese de istemese de bitireceği bu hayata tıpkı rahimden yeni çıkmış bir kuş yavrusu gibi savunmasız ve bilgisiz çıkar. Zaman aktıkça önce etrafını, çevresini, nesne bilgisini; sonra yavaş yavaş kendi öznesini, benliğini ve kimliğini tanımaya başlar. İşte bu serüvenin başından sonuna kadar bitmek bilmeyen bir parçası, daha doğrusu bir yardımcısı vardır insan için. Şeylere veyahut bir şeye karşı koymak.

"Doğarken ağladı insan" diyor ya şarkı. İşte o ağlamaklı sesimizle biz ölüme karşı koymuştuk başta. Kendimizi yaşamın bilmediğimiz kollarına atmak için ilk karşı koyuşumuzdu bu. Sonra biraz büyüdük, eklemlerin ağrısına karşı koyarak yürüdük ardından. Bu da yetmedi, ne kadar dişlerimiz kanasa da anne sütüne karşı koyduk mesela. Sosyal hayata, onun bize verdiği şartlara göre şekil aldık elbette çoğumuz. Fakat bunu kabul etmeyip diretenler de vardı. Akıntının tersine yüzenler. Bu yazının muhatapları...

NEYE KARŞI KOYARIZ ?

Peki bu tersine yüzdüğümüz o azgın su nedir? Neye karşı koyarız tam olarak? Ve yaşam nasıl karşı koymakla başarılabilir? Öncelikle söylediğim gibi, kendi yatağında akan bir su mutlaka vardır. Bu, genel olarak "bağlam" diye tabir ettiğimiz; coğrafya, sosyoloji, kültür, çevre ve toplum gibi elimizde olmayan oluşumların meydana getirdiği bir antropolojik gerçekliktir. İşte bu koca gerçekliği akarsuya benzetirsek, biz de tek tek üyeleri olarak içerisindeki balıklar sayılabiliriz. Fakat deredekilerin aksine bizler düşünerek kendimizi gerçekleştiririz. Potansiyelimizi mümkün kılma yeteneğimiz ve buna duyulan istenç, insanın içinde muhakkak vardır. İşte bu istenç de direnmenin, yani karşı koymanın fitilini ateşler.

Bulunduğu yer insana hiçbir fırsat tanımamış olabilir. Bir diktatör rejimi olabilir örneğin. Okumak, eleştirmek, yazmak, göstermek ve öğretmek yasak olabilir. Fakat bu karşı koymaya engel değildir. Bir yerde sosyal ve siyasi haklar yasaksa, insanlar sokağa çıkar ve mevcudiyetini kullanarak buna karşı koyar. Absürt yasaklara dalga geçerek, eyleşimsel baskıya kitap okuyarak karşı koyarız. Canlı olduğumuzu, hayatta bir gölgemiz olduğunu ispatlayan işlerdir bunlar. Fakat bu şu ana kadar anlattığımdan çok daha başka bir felsefeyi içinde barındırır.

Psikinalizden gidersek: İnsan başlıca id'in arzu ve saldırganlıklarına karşı koyarak medeniyet yaratmıştır. İtibarsız isteklerine, şahsına yabancı hallerine, uyumsuzluklara, tatmin isteğine ve egosuna karşı koyarak. Nezaket ve Sağduyu erdemleri bir karşı koyuşun peşi sıra literatürümüze girmişti. İnşa ettiğimiz ilişkiler ve kurulup dağılan sistemlerin hepsi birbiri ardınca bir karşı koyuşun eseridir aslen. Yeni olan, zamanın kanatlarıyla yükselmiş ve kendinden öncekilere karşı, onlara göstermiş olduğu direnç ve itirazla göklere hakim olmuş bir kartal gibidir. Her yamaçta rüzgara karşı koymak, bu kartalın en iyi yaptığı şeydir.

Sanatla karşı koyar insan sonra, kalemle kağıtla. Hani "Rüzgara Karşı Yürüyen" bir adam vardı hatırimızda. Karanlık zindanlardan açlık koridorlarına, karşı koyarak gelmemiş miydi?

Satırlar yaşanmamış hayatın zehrini akıtmak için konmadı mı sayfalara? Söylemeyi yasaklayanlar kağıtlara karışamadı işte. Karşı koydu çünkü insan.

Her seferinde içindeki bitmek bilmeyen parıltısı, heyecanı ve çoskusuyla yeniden çıktı bu arzu. Tutkunun ve bilincin yardımıyla verevlendi her seferinde. Bu yüzden bir sanattır bu. Karşı Koyma Sanatıdır. Olan ve olduran her şeye karşı...

Var olmak ve var olmaya devam etmek için karşı koyarız.

Düşüncenin en asil mesleği budur.

Ahmet Arif'in haykırışı ile bitirmek isterim;

"Öyle yıkma kendini

Öyle mahzun, öyle garip

Nerede olursan ol; İçerde, dışarda, derste, sırrada

Yürü üstüne üstüne

Tükür yüzüne celladın

Fırsatçının, fesatçının, hayının

Dayan kitap ile

Dayan iş ile tırnak ile diş ile

Umut ile Sevda ile Düş ile

Dayan. Rüşva etme beni..."

Kayra Özdemir

"Bu zaten bir yasa değil,

Girdaba kapılan Doğa taşınamaz

Deneyim:

Tek

An, fırlar!dır,

MECBUR

geri istiyoruz

Sadece

Yeni Bir

kaz hatalı

Her

Operasyon

"Hudutların Kanunu"

önünde

susturulmaya

Bir

küçük

yükseldi

çağrı

GÜNDE BİNLERCE ÇAĞRI

telefonu susmadı

devam ediyor

DÜNKÜ ÇÖZÜMLER

adeta

Ödül

meseledir

"Hiç"

Kuru üzüm

saklıyorsunuz?

POUR LE PARTAGE DES RICHESSES

faili bulamamış!

politik bölgede
eller

tekrar açıldı

Asıl ödül

Batı

caz rüzgârı

yenisi hâlâ yok

Çıkmaz yolun

SONU nasıl

Av kaliteden memnun değil

kıyak

Yaşayarak mücadele edin

L'amour à la Mer: Var Olabilme Arayaşındaki Romantizm

Guy Gilles, geç tanıştığıma gerçekten üzüldüğüm bir sanatçı. Anlatmaya çalıştıklarını kuru bir şekilde göstermekten ziyade gözlere de ziyafet sunmayı tercih ediyor. Fotoğrafcılığa duyduğu ilgiden olsa gerek her karesi özenle çekilmiş filmlerinin. Sanatını hem bir amaç hem de araç olarak kullanıyor hislerinin aktarımında. Yine L'amour à la Mer'de de tüm bu birikimlerinin ve fikirlerinin yansımalarını izletiyor bizlere. Geneviève'in o duru aşkını hissediyor, Daniel'le empati yapmaya çalışıyoruz nefis Paris ve Brest manzaraları eşliğinde. Sevginin gücünün, kimlik karmaşasına üstün gelmeye çalışmasına şahit oluyor ve kendini tanımaya çalışan bireyin doyumsuzluğu kabulleniş sürecini takip ediyoruz.

İnsan, ne için yaşar ya da doğduğundan itibaren neyi amaç görür kendine? Bir bebeğı düşünün; ilk amacı emmek ve karnını doyumaktır. Zamanla büyüdükçe ve geliştikçe adres ve nesne değışir ama özne, yine o doyunluğu kendine amaç edinmeye devam eder. Varoluşuna hep bir sebep arar ve bu sebebin de temelinde yine doyma amacı yatar.

Kimi insan tıkabasa doymayı amaçlamaz; hisleriyle, tutkularıyla doldurur orayı. Tıpkı ayarında yenilmiş güzel bir yemeğın ardından çok sevilen bir tatlının önüne gelmesi gibi. Varoluşun ulaşılmaz bir amacı olduğı fikrini benimsemiştir o kişi ve sürekli arayışta olmaktan ziyade yemeğın ve tatlının lezzetini hissetmeyi yeğler. Kimileriye hiç doymayacakmış gibi hisseder ve sürekli yemeye devam etmeyi ister. O kişi için nitelik, bir yere kadar anlamlıdır. O doyma refleksiyle hareket etmeye devam eder ancak doymayı da öğrenemez çünkü varoluşunun anlamını bir türlü çözemediğini düşünür. Sürekli aramaya devam eder, hep bir boşluk hisseder. O boşluğu tutkularıyla dolduramaz çünkü amacına hizmet etmeyeceğine inandığı hiçbir şeye tutkuyla bağlanamaz. Bağlanmaktan, hissetmekten kaçır. Farkında değıldir ama sürekli de yorgundur. Dinlenmek istemez çünkü aramaktan vazgeçmekten korkuyordur. Peki; sonuç olarak kim kazanır, kim amacına ulaşmıştır? Bu bir yarış mıdır, kazananı var mıdır?

Guy Gilles ve var olmanın dayanılmaz acısı zerine...

Alim Tıraşcı

Daniel
MOOSMANN

Geneviève
THÉNIER

Guy
GILLES

Un film de GUY GILLES

L'amour à la mer

Alim Tıraşçı

Eş-Kader Üçgen ve Diyagonal Ruhlar Tanrısı*

Genellikle her adımda kalp ritimlerinize eşlik misillenen üç fazlı ortak iç-bağlamlarınız ve bu durumu doğurucu varlığına inandığım diyagonal ruhlar tanrısı aracılığıyla aynı zaman diliminde aynı buhrana sürüklenmiş ruhların, hayatlarında bir kesişim noktası yaratarak ulaşılması istenene, varılması arzulanana karşı inancının kudretli ışığı cılız ve bitkin düştüğü anda kendi ışığıyla onu aydınlatacak ve ona düştüğü uçurumdan yuvarlanırken tutunacak bir oyuk olup koca dağlar arası mesafeyi aşması uğruna gerinip vücuduyla ona viyadük olacak bir tür yol paydaşı, hemdert sırdaşı taksim eder bu durumdaki insanlara. Ben bu durumu eş-kader üçgen olarak adlandırıyorum. Evvela bahsettiğim üç faz da bu eş-kader üçgenin köşelerini oluşturur.

İlk faz, ilk köşe, kesişimin ilk anını temsil eder: Karşısındakinin varlığına dikkat kesilmese de algılarını bütüncül biçimde karşıdan bir işaret beklercesine tetikte tutar ki önsezileri onu yanıltmasın. Hissettiği o ilk anın yoğunluğu bedenine yansımaya da içinde kıvılcımlara, kıvrımlara, bir tür çekimser çekim kırıntılarına sebep olmuştur. İnsan o an da yalnızca afallar ve ister istemez ortak bir kümelenme olgusu içerisinde birbirlerinde yer edinirler. Bu, diyagonal ruhlar tanrısının bizlere, yani eş buhranlara düşmüşlere, süreç olarak ömrümüze kıyasla epeyce ufak, etki bakımından ise kilimanjaro'yu aşkın acı sonlu jesti diyebiliriz. Acı sonlu dedim çünkü tüm bunlar bir nar tanesini doldurmayacak zamanın içerisinde gerçekleşir ve ruhunuzda pıhtı bırakır bir nar tanesi kadar. O pıhtı ruhunuzun akıp boşalmasına engel olur, yok olmanın eşiğinden döndürür sizi lakin her dokunduğunuzda ruhunuz sancır, ruhunuz akmasa da anılarınız dökülür.

İkinci köşe ve gelişim fazında durumlar tamamen ikilinin lehinedir. Sanki zamanlarının kısıtlı olduğunu bilircesine, ilişkilen gecelerin tümünde yüreklerinde erdemli duyguların dolanımını duyumsar iken dillerinden dökülen birbirlerinin yaralarına merhem sevginin yüceliği ve hayatın saçmalığıdır. Tüm hayatın özetini bu küçük süre zarfında minik bir kader ortaklığında şehvetle ve aynı zamanda yakınlıkla tadarlar. Birbirlerine olan bağlılıkları henüz iken, asırların beraberliğini, tanışıklığını ruhlarında eksantrik ve esrarengiz bir şekilde hissederek ancak bunu garipsemeleri pek sürmez, kanları birbirine karışıkça çabucak özümserler. Ve hızla birbirlerine ördükleri kozalar tamamlanır, ikinci faz artık geçilmiş, ikinci köşe aşılmış, her şey olması gerektiği yere varmıştır.

Üçüncü faz ve son durak.

Birbirlerine olan sıcak temasın ve iletişimin aslında birbirlerinin yaralarını iyileştirme amacı güttüğünü ancak iyileştiklerinde anlarlar. İyileşim, bir şeylerin artık son bulduğunu, yeni sulara yelken açması gereken bir gemi gibi limandan ayrılmak gerektiğini, gündüzü sıcağı ve aydınlık bir hale bürüldükten sonra geceyi aya teslim eden ve çekip gidişlerine asla toz kondurmayan bir güneş gibi görevini tamamladıktan hemen sonrası artık yola çıkma edimidir.

Bu sebeple aslında en başından beri olan bir takım engeller her şey olacağına vardığı anda, mükemmele ulaştığı sırada göze batmaya başlar. Tüm saflığın ve beyazlığın içerisinde doyumsuzca daha da fazlasını arzulayan ve bu lekelerle yaşamaktansa her şeyi kestirip atmaya odaklanan bir tabloyla karşı karşıya kalırız. "Her şey yarım iken bütünleşir, bütünleşince ise paramparça olur." Hayatın bana öğrettiği yegane şeylerden biri de budur.

Bekirhan Aşgenaz

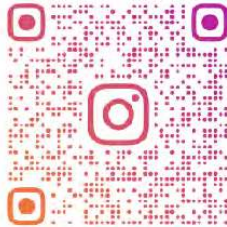

Tolga Ay

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

Mübin Küçükoğlu
Kayra Özdemir
Hatice Kübra Taşkent
Bekirhan Aşgenaz
Zeynep
Alim Tıraşcı

Kolaj: Mami
Öz
Fotoğraf: Hatice Kübra Taşkent
Çizim: Tolga Ay
Kapak: Yağmur

